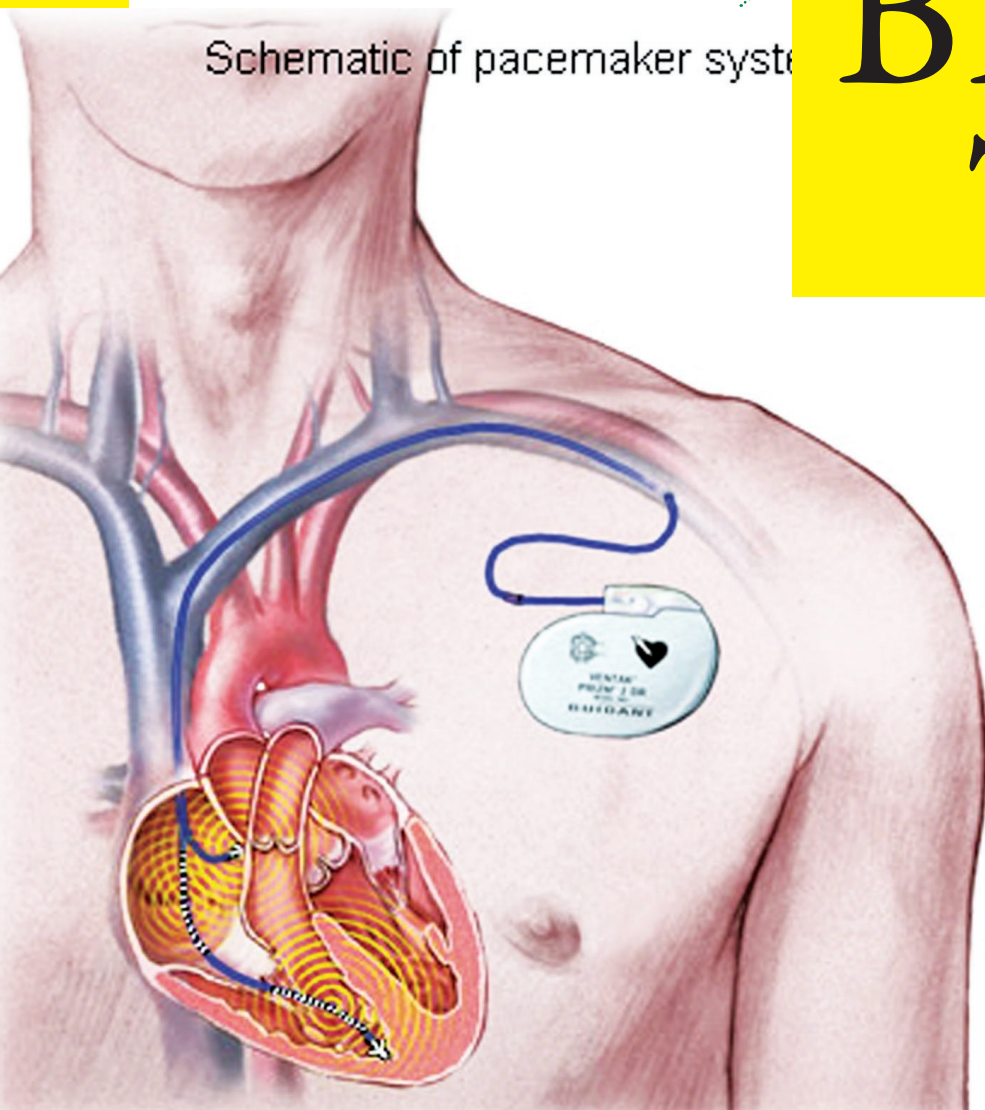

Schematic of pacemaker system

BỆNH TIM-

NGUYỄN PHƯỚC ĐĂNG

nhở và dặn dò bà xã phải làm gì, làm gì, nếu tôi không còn nữa. Điều cần nhất là đừng có khóc lóc, buồn bã, vì chết cũng là một tiến trình của đời sống. Đừng có làm đám tang um sùm, đừng tụng kinh gõ mõ cầu siêu, cũng đừng cáo phó, đừng vòng hoa, đừng hòm tốt. Giản dị đem thiêu, rồi lấy tro. Sau đó, làm gì với mớ tro đó cũng được.”

Còn rất nhiều chuyện lý thú khi tôi đọc bài này.

Tôi có 2 người bạn (nữ) đã mổ tim banh lồng ngực, nhưng tôi không tiện hỏi tới nơi tới chốn.

Tràm Cà Mau cũng kể rõ chuyện coi video mổ tim banh lồng ngực, để sau cùng khuyên:

“Nếu không “cóc cần” mọi sự, thì e cũng lo lắm. Ai sắp mổ ngực, nếu sợ chết, thì đừng xem các video này mà sợ. Không thấy, không biết, thì yên tâm hơn. Đỡ sợ.”

Tôi cảm động đến “rụng rời con tim”, khi đọc tới đoạn người bệnh làm bài thơ “Belinda” để cảm tạ bà y tá Belinda cũng là một nữ Mục Sư đã tận tụy với nghề, tận tụy với người bệnh.

Tôi thích thú với câu nói của một bệnh nhân tim, mà tôi muốn tất cả quý vị “phu nhân” nên đọc và suy ngẫm:

“Bà nào muốn làm goá phụ sớm, thì cứ cần nhân ông chồng

ám ơn Chị Huỳnh Nga đã chuyển bài của Tràm Cà Mau cho tôi đọc.

Cám ơn nhà văn Tràm Cà Mau viết bài “Nhức Nhối Con Tim”, kể về bệnh tim, đọc thật lý thú.

Tôi thích tiếng cười của bệnh nhân khi được đưa vào phòng mổ:

“Trên đường vào phòng mổ, tôi nghĩ rằng, mình đã về hưu được đúng hai năm, đã được nghỉ

ngơi, thong dong, đi chơi, vui thú, làm biếng, không lo lắng, không bận rộn, nhàn nhã, thanh thoi. Thế thì hôm nay, nếu cuộc giải phẫu thất bại, cái thân này được chở xuống nhà xác, thì cũng khỏe, không có gì để tiếc nuối cả. Nghĩ thế, tôi sướng quá, và cười thành tiếng.”

Tôi thích đoạn trời trần của bệnh nhân khi chuẩn bị cho cuộc mổ tim:

“Biết là có thể “đi đong” cái mạng già trong cuộc giải phẫu, tôi làm một bảng liệt kê nhắc

MÁY PACE MAKER

cho nhiều vào, rồi thế nào cũng được mãn nguyện sớm.”

Tràm Cà Mau có kể ra gần đây đủ các bệnh về tim, trong đó có bệnh “tim đập sai nhịp và bất tỉnh”. Tôi mang bệnh tim này.

Nhân đây xin kể ra triệu chứng và cách trị hết bệnh của tôi.

Cách nay chừng 6 năm, tôi 2 lần bị hoa mắt rồi té ngã, liên tục thì, tôi ngồi dậy và tỉnh bơ như bình thường. Tôi không cảm thấy mệt mỗi gì cả. Một lần tại hãng, tôi bê một thùng rác leo lên mấy bậc thang để đổ vô thùng rác lớn, tôi lại có cảm giác choáng váng, lần này tôi không té. Tưởng vậy rồi thôi, nhưng rồi, chừng nửa tiếng sau, tôi lại lần lượt bị hoa mắt, phải ngồi thụp xuống một lúc mới bình thường lại. Tôi trình với leader để xin ra về. Tôi “điếc không sợ súng” ra parking lấy xe tự lái về.

Chiều đến, cả nhà đi làm về nghe tôi kể tự sự. Vợ và con hết hồn trách móc tôi sao tự lái xe, vì nếu tôi bị ngã lúc lái xe thì sẽ gây hại cho biết bao nhiêu người!

Tôi bỏ bớt job janitor, mà còn giữ job giao báo hằng đêm.

Không biết các bạn có biết công việc giao báo không?

Lúc khoảng 3 giờ sáng, mình vào một warehouse nhận những bundle báo (có chừng hơn 100

đồng nghiệp làm công việc này trong warehouse đó) rồi đưa lên bàn, chiết ra và xếp cột thành từng bó nhỏ 1 tờ báo, để sau đó chất lên xe đem đi quảng cho từng nhà đặt mua báo (công việc rỗng rã 365/365 đêm trong năm)

Đêm nọ, tôi vào lãnh báo, xếp được chừng phân nửa, tôi cảm thấy hoa mắt. Tôi tỉnh táo nghĩ, hãy gập mình vào bàn, để có bị ngã xỉu thì nằm dài trên bàn cho an toàn. Nhưng tiến trình té xỉu không giống như tôi tính. Tôi không té gập trên bàn, mà lại té ngã ra sau. Sau này tôi nghĩ ra, lúc đó đầu óc tôi không còn kiểm soát và điều khiển được mình, chân khụy xuống, mềm nhũn, kéo thân mình tuột xuống và té ngã (chưa bị đập đầu ra sau thì tôi tỉnh lại) Người bạn đứng cạnh hô hoán lên, ngỡ ngàng khom người định nâng tôi lên, thì tôi đã tự mình ngồi dậy, và tỉnh táo như 2 lần trước.

Manager, supervisor xúm lại hỏi xem tôi có cần đi nhà thương không, để họ gọi ambulance. Tôi nói không sao. Nhưng họ không bằng lòng và buộc tôi ít nhất phải gọi người nhà vào. Đứa con út vào giúp cha hôm đó, nhưng tôi không có chuyện gì hết.

Hai ngày sau, buổi sáng đẹp trời, cả nhà đi làm, tôi đang ngoài

sân cầm kéo tia máy đoá hồng khô, thì cảm giác hoa mắt lại đến, tôi ngồi thụp xuống để qua cơn. Nhưng chưa đầy 10 phút sau, tôi lại bị hoa mắt, tối tăm mặt mũi. Tôi lại ngồi thụp xuống để “nín thở qua sông”. Rồi đứng lên đi vào nhà cầm phôn gọi con về. Cả nhà đang đi vắng, lo quần thảo với mưu sinh. Tôi đòi con đưa đi nhà thương qua ngõ emergency.

Tại phòng cấp cứu, họ gắn dây nhợ vào người tôi câu vào máy computer đặt cao sau đầu tôi để theo dõi con tim nhiều chuyện, mà lúc này tôi thấy dường như nó bình thường, chưa bao giờ bị đau nhói, chưa bao giờ thấy ngộp thở, chỉ cảm thấy nó gần như không còn yêu tha thiết cái gì. Nó cần cỏi chăng?

Chừng 4 tiếng sau, phòng cấp cứu của bệnh viện Bascom, San Jose, đưa tôi lên phòng của khoa tim nằm điều trị.

Sau tôi được biết, tim tôi đập không đều, khi chậm khi nhanh. Chậm, có lúc nó ngừng cả 6-7 giây. Khi chậm, máu không đưa lên óc đủ, lúc đó tôi bị hoa mắt, bị té xỉu. Khi bị té, tim “giật mình” làm việc lại, nên tôi lại bình thường. Cái chuyện tim đập chậm bất thường còn sanh ra chuyện máu dễ bị “đóng cục”. Chuyện đó dễ bị nghẽn mạch

máu não, dễ bị “đột quỵ”.

Đột quỵ mà đi xuôi luôn như mấy trường hợp Trà Cà Mau kể ở đầu bài thì khoẻ re, có phước, hạnh phúc biết chừng nào! Đột quỵ nửa chừng, để lại miệng méo, mắt lờ đờ, trợn trừng, tay chân xi-cà-que, thì vô phước, đau khổ biết bao!

Bác sĩ đề nghị đặt máy trợ tim cho tôi. Máy trợ tim to chừng cỡ mắt kiếng, nhưng dây hơn, sẽ được đặt dưới da, gắn bên nách trái, trên quả tim.

Bác sĩ giải thích cho tôi biết: Máy này có 2 cơ phận, một cơ phận phát hiện trái tim “lười biếng”, gõ nhịp chậm bất thường, rồi báo cho cơ phận thứ nhì. Cơ phận này liền kích “nhắc” trái tim làm việc cho nhịp nhàng. Như vậy tôi sẽ không còn bị hoa mắt và té xỉu nữa.

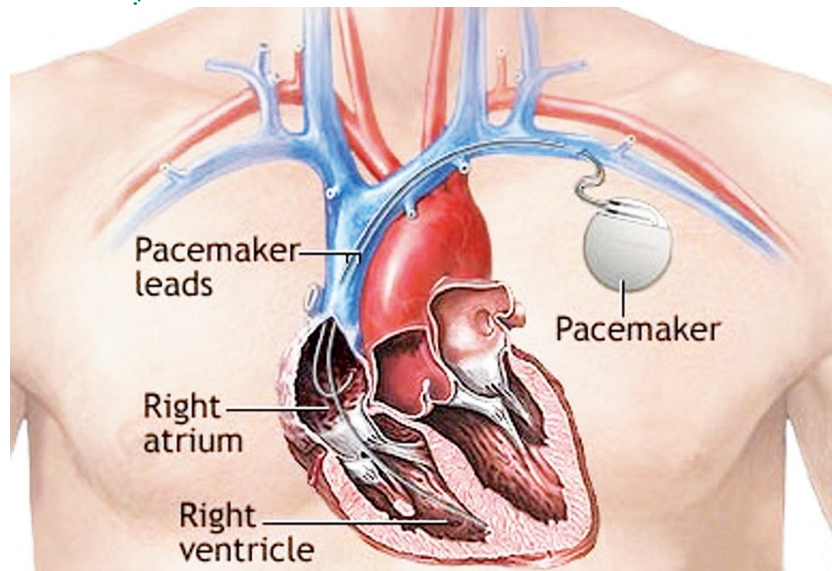
Tôi đồng ý đặt máy trợ tim, pace maker.

Đây là tiểu phẫu. Dường như chỉ gây tê chứ không gây mê, vì trong lúc chuyên viên phòng mổ làm việc, rạch các lớp vải màu lam trùm trên người tôi, rồi rạch da, nhét máy vào, tôi đều hay biết.

Nằm bệnh viện 5 ngày thì tôi xuất viện, sống an lành cho đến bây giờ.

Cũng nên nói thêm: Pin trong máy dự trữ xài được 10 năm. Nhưng bác sĩ nói, còn tùy theo nó hoạt động nhiều hay ít. Hoạt động vừa phải bình thường thì chừng 8 năm có thể thay. (Tôi không biết họ sẽ thay bằng cách nào. Lúc đó tôi không hỏi, vì nghĩ rằng sống thêm được 8 năm nữa thì cũng sống dai hơn Hồ Chí Minh rồi)

Sau mổ, bác sĩ còn cho tôi

uống thuốc Coumadin, loại thuốc có công dụng làm loãng máu (giống như nước miếng của con đĩa làm vết cắn của nó máu không đông được). Uống thứ thuốc này khổ lắm các bạn, mình chịu sự kiểm soát thường xuyên, hằng tháng của một clinic chuyên lo về chuyện này. Nếu máu của mình bình thường, thì ít nhất phải lấy máu thử 1 lần mỗi tháng. Nếu máu mình lộn xộn thì thử máu liền tù tì 2 tuần 1 lần. Thử máu xong, 2 ngày sau mình phải gọi vào clinic đó để họ cho biết chỉ số độ máu loãng (từ 2 đến 3 là tốt, thấp hơn hay cao hơn thì phải điều chỉnh lại liều lượng thuốc coumadin). Bạn cần nhớ rằng thì càng nhiều khổ hơn nữa. Phải báo clinic biết, họ sẽ cùng Nha sĩ điều chỉnh thuốc, điều chỉnh chỉ số máu loãng để Nha sĩ có thể làm việc...

Ba năm đầu, mỗi 6 tháng tôi được khoa tim tái khám, họ đo điện tâm đồ, họ dùng máy check pin trong máy pace maker xem còn hết thế nào... Từ năm thứ tư tới nay, 12 tháng họ mới check lại

một lần, vì họ thấy tim tôi đang “siêng năng”, làm việc chăm chỉ, gõ đều nhịp, máy pace maker ít làm việc.

Sau cùng, họ cho tôi ngưng uống thuốc coumadin.

Tôi báo tin ngưng thuốc coumadin cho bác sĩ gia đình, ông nói:

“Chúc mừng cho ông. Ông thiệt hên, vì thường thường, ai đã uống coumadin thì kể như phải uống suốt đời. Ông thiệt hên!”

Có hơn 6 năm rồi. Cũng gần ngày thay pin. Tâm tư của con người thay đổi theo thời gian. Bây giờ tôi nghĩ khác 6 năm về trước. Bây giờ tôi mong có dịp thay pin cho máy pace maker chừng 2-3 lần để tôi có dịp thấy được bấy cháu nội tốt nghiệp các trường UC Davis, Berkeley, Stanford, Los Angeles...

Con người tham lam! Thật đáng ghét.

Một lần nữa, kính lời cảm ơn Bạn Huỳnh Nga, và tác giả Trà Cà Mau đã giúp tôi có cảm hứng để viết lên chuyện bệnh hoạn của mình. ■

>>> Một cặp vợ chồng già trên 80 tuổi mà vẫn khỏe mạnh, vì họ ăn uống theo chế độ và tập thể dục thường xuyên. Không may hai cụ qua đời do một tai nạn xe buýt. Họ lên thiên đàng và được Thánh Pierre đón tiếp nồng hậu. Thánh Pierre đưa hai người đi tham quan nhà bếp, hồ bơi, phòng tắm hơi, sân chơi tennis... Lóa mắt vì sự sang trọng của ngôi nhà, cụ ông hỏi Thánh Pierre:

- Chúng tôi có phải trả tiền các dịch vụ không?
- Tất cả đều miễn phí, đây là thiên đàng mà. - Thánh Pierre trả lời.

Đến giờ ăn, Thánh Pierre đưa hai cụ đến bàn bày thức ăn linh đình. Cụ ông hỏi

- Tất cả các món ăn này đều miễn phí?
- Tất nhiên. - Thánh Pierre trả lời.
- Chúng tôi có thể ăn tùy thích, không phải lo ngại dư mỡ, đường, cholesterol à?

- Không, tôi đã bảo là cụ đang ở trên thiên đàng. Cụ có thể ăn uống no say tùy thích mà không sợ bị béo phì, đái đường hay nhồi máu cơ tim...

Bỗng nhiên mặt cụ ông trở nên đỏ gay, và quay sang bà vợ quát to:

- Tất cả do lỗi của bà. Nếu bà không ép tôi phải ăn uống kiêng cử và tập thể dục, thì tôi đã lên đây sớm hơn 10 năm.

>>> Tom đi học về với một mắt thâm đen, bố hỏi tại sao, Tom nói:

- Con đã thách đấu với Michael và cho nó quyền chọn vũ khí.
- Cao thượng đấy! Thế nó đã dùng cái gì để đánh nhau với con vậy?
- Con cũng không ngờ, vũ khí mà nó chọn là... thành anh nó.

>>> - Alô, hội bảo vệ động vật đây phải không a?

- Vâng, bà cần báo chuyện gì chàng?
- Đúng thế, ở trước cửa nhà tôi, một ông đưa thu đang ngồi trên cây măng xaxa con chó nhà tôi bằng những lời hết sức thô tục.

>>> Chồng vừa đứng lên khỏi ghế để bật tivi vừa hỏi vợ:

- Em còn gì để nói nữa không ?
- Sao anh lại hỏi thế?
- Vì anh muốn được yên tĩnh xem các cuộc thi đấu World Cup trên truyền hình bây giờ.

>>> Cùng xem World Cup, cô vợ nói kháy chồng:

- Như anh chỉ "đá" được một nửa hiệp là bỏ cuộc, chán quá.
Mẹ chồng nghe vậy nói:
- Chồng con thế mà khá đấy, chú mẹ thấy nhiều cầu thủ đang đá mới giữa hiệp một mà đã bị thay bằng cầu thủ khác.

>>> 3 người bạn, Mỹ; Pháp và Việt, ngồi uống cà phê trong một quán nọ. Khi hết đề tài để nói, bỗng một anh hỏi:

- Theo các anh định nghĩa thì thế nào là một NGƯỜI BÌNH TĨNH?

Anh Mỹ lên tiếng trước :

Tôi đi làm về, bước vào phòng ngủ thấy vợ tôi đang làm tình với một người đàn ông lạ. Tôi rút súng ra. NGƯỜI BÌNH TĨNH là tôi không bắn đôi gian phu dâm phụ đó.

Anh Pháp :

Tôi đi làm về, bước vào phòng ngủ thấy vợ tôi đang làm tình với một người đàn ông lạ. Tôi rút súng ra. NGƯỜI BÌNH TĨNH là tôi không bắn đôi gian phu dâm phụ đó và nói : Cứ tiếp tục đi !

Anh Việt:

Theo tôi thì tôi đi làm về, bước vào phòng ngủ thấy vợ tôi đang làm tình với một người đàn ông lạ. Tôi rút súng ra, không bắn đôi gian phu dâm phụ đó mà còn nói :

Xin lỗi ông bà, ông bà cứ tiếp tục. Mà cái thằng đó còn tiếp tục được thì NÓ mới đích thực là NGƯỜI BÌNH TĨNH.

>>> Tại World Olympic, tại sao thể thao Việt Nam lại kém thành tích ?

Bởi vì thế giới không bao giờ tổ chức những môn thể mạnh của Việt Nam như các môn :

- Qua cầu rút ván,
- Đè đầu cười cổ,
- Ném đá giấu tay,
- Ăn cháo đãi bát,
- Thọc gậy bánh xe,
- Vắt chanh bỏ vỏ,
- Gấp lừa bỏ tay người...

>>> Một thủy thủ chạy xô vào phòng thuyền trưởng, thấy bao nhiêu là đồ hộp, bánh mì chất đầy trong đó, anh ta kêu lên:

- Đa ba tuần nay chúng tôi nhìn đói vì bão, có mấy người sắp bị chết đói, thế mà ông còn giấu đồ ăn ở đây à?
- Nhưng đó là quy định quốc tế, thuyền trưởng phải là người rời tàu cuối cùng!

>>> Một anh chàng quá lạc quan, câu cửa miệng của anh ta là: "Còn có thể tôi tệ hơn chứ". Bạn bè anh ta rất khó chịu vì thấy anh ta lúc nào cũng nhon nhon.

Một hôm họ kể cho anh ta nghe 1 câu chuyện:

- Nay tối qua thằng Tom về nhà thấy vợ nó trên giường cùng với bố. Nó điên lên bắn chết cả hai, rồi cũng tự sát luôn.
- Còn có thể tôi tệ hơn ấy chứ, anh chàng lạc quan nói.
- Tội tệ hơn thế nào được nữa?
- Nếu chuyện xảy ra tối hôm trước, thì người bị bắn chết đã là tôi.

>>> Một anh chàng tâm sự với bạn nhậu ở quán bia:

- Từ hồi lấy vợ đến giờ, tôi thấy mắt mình có vấn đề...
- Vì sao vậy?
- Bởi vì từ lúc lấy cô ấy về, tôi chẳng bao giờ trông thấy tiền!